

Adevărul creștin

O altă consecință a păcatului

Puterea Evangheliei

**Poate un creștin să fie posedat
de demoni?**

Domnul va purta de grijă

Reabilitarea lui Petru

Bucură-te, tinere!

Nr. 4 | 11

Octombrie - Decembrie

Cuprins

3 O altă consecință a păcatului

Nicolae Vlaicu

5 Puterea Evangheliei

Dumitru Cornilescu, traducere Petru Ion

8 Prorocii vorbeau despre Domnul Isus

Teodor Popescu

10 Reabilitarea lui Petru

Petre Bunescu

13 Domnul va purta de grijă

Daniel Dumitrescu

14 Poate un creștin să fie posedat de demoni?

Prelucrare după Brent Grimsley și Elliot Miller

17 Împotriviți-vă diavolului

Corneliu Radu

19 Bucură-te, tinere!

Emanuel Vilciu

22 Teodor Popescu despre muzica în adunare

23 Reputație sau caracter?

Warren Wiersbe

24 La capătul virgulei

Nicolas Dinu

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:

Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:

Petre Bunescu, Daniel Dumitrescu,
Ion Petru, Corneliu Radu,
Ortansa Stângă, Emanuel Vilciu,
Nicolae Vlaicu

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 4 /2011, Octombrie - Decembrie.
Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:

Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Orice reproducere sau selecție de texte din această revistă este permisă doar cu aprobarea în scris din partea BER.

O altă consecință a păcatului

„Înțelepciunea și-a zidit casa... și-a pus masa,... și strigă...: Cine este prost, să vină încoace!... Veniți de mâncați din pâinea mea!... Lăsați prostia, și veți trăi!“
Proverbe 9:1-6

Într-una din zilele trecute am asistat întâmplător la o stare de vorbă dintre doi înțelepți ai veacului acestuia, al cărei subiect a fost prostia.

A fost interesant să ascult doi oameni inteligenți vorbind despre prostie, dar și mai interesant mi s-a părut faptul că, după cum au mărturisit ei înșiși, sfera de influență a prostiei este așa de largă încât îi cuprinde chiar și pe oamenii inteligenți.

Prostia o întâlnim pretutindeni, nu numai în pătura cea mai de jos a societății alcătuită din oameni simpli, fără cultură și educație, dar și în sferele cele mai înalte, care cuprind politicieni, oameni de afaceri, oameni de cultură etc. Discuția lor s-a încheiat pe un ton amuzant, măcar că nu e nimic amuzant în faptul că diavolul, vrășmașul sufletelor noastre, înșală (prostește) întreaga lume. Exasperat de atâta prostie întâlnită la tot pasul, unul dintre ei l-a întrebat pe celălalt: „Ce să facem să scăpăm de prostie?“ Zâmbind enigmatic și oarecum încurcat, interlocutorul i-a răspuns: „De ce mă întrebi pe mine? Și eu mă simt

uneori destul de stupid. Totuși, aș avea o sugestie. Poate că ar fi bine să cădem mai des pe gânduri, în speranța că vreo aripă de înger ne va atinge peste creștet și vom avea și noi, măcar din când în când, scurte momente de iluminare.“

Dincolo de modul inteligent și sincer în care au abordat problema prostiei, m-a uimit incapacitatea lor de a merge direct la sursă. Băjbăiala lor în depistarea cauzelor care determină prostia mi-a întărit încă o dată convingerea că cine trăiește în păcat rătăcește departe de adevăr și este incapabil de a-l mai descoperi vreodată.

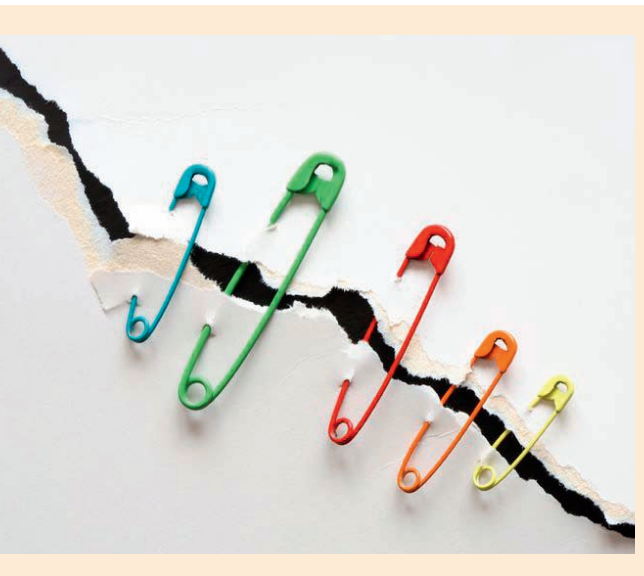
Definit ca un iubitor de înțelepciune, filosoful (Etim. gr. *philein* – a iubi; *sophia* – înțelepciune) este și el în căutarea adevărului despre lume și viață. Superior filosofului, creștinul a găsit adevărul sau, mai degrabă, s-a întâlnit cu Adevărul în Persoana Domnului Hristos.

Ascultându-i pe cei doi oameni, nu mi-am putut reține un sentiment de mândrie. În timp ce ei se străduiau să afle cauzele care determină prostia în lume, eu aveam deja răspunsul. Nu pentru că aș fi mai inteligent, desigur, ci pentru că mă număr printre cei credincioși

din vremea harului cărora Dumnezeu le-a deschis ochii să vadă. Toți câți ne mărturisim credința în Domnul Isus cunoaștem adevărul, iar urmările păcatului (boala, suferința, jalea și moartea) nu ne sunt străine.

O altă consecință a păcatului, mai puțin cunoscută sau nebăgată în seamă, este și prostia. Pe lângă atâtea rele pe care le aduce în viața noastră, păcatul ne mai și prostește. Nu mă refer aici la prostia pe care o vedem la

nărodul satului de pildă, ci la acel gen de prostie de care dau dovadă înaintea lui Dumnezeu marea majoritate a oamenilor. Că diavolul înșală (prostește) întreaga lume slujindu-se de păcat nu e de mirare, chiar și Cuvântul lui Dumnezeu ne-o spune, dar că reușește aceasta și cu unii dintre copiii lui Dumnezeu este atât de dureros și trist. Când știi atât de bine că „iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor“ (1 Tim. 6:10) și totuși te lași târât de această iubire nu este o dovadă de inteligență? Când cunoști Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu-l lași să-ți pătrundă în inimă și să-ți schimbe viața nu e deloc o dovadă de inteligență. Când te lași preocupat de lucrurile trecătoare ale acestei lumi și le neglijezi pe cele veșnice iarăși nu

este o dovadă de inteligență, ci de prostie. Cuvintele Scripturii ne izbesc uneori în față ca un șuvoi de apă rece menit să ne trezească și să ne învioreze: „*Până când veți iubi prostia, proștilor?*“ (Prov. 1:22) Când psalmistul Asaf a privit cu jind la fericirea celor răi, s-a amărât în inima lui și i-a fost truda zadarnică de a înțelege cum de pot fi fericiți cei răi, deși sunt atât de nepăsători față de Dumnezeu. Dar când a intrat în sfântul locaș al lui Dumnezeu și a văzut soarta de la urmă a celor răi, a rostit cu smerenie și sinceritate înaintea lui Dumnezeu aceste cuvinte: „*Când mi se amăra inima și mă simțeam străpuns în măruntaie, eram prost și fără judecată, eram ca un dobitoc înaintea Ta.*“ (Ps. 73:21-22)

Trebuie să recunoaștem și noi împreună cu psalmistul că de multe ori în umbletele noastre și în felul nostru de viață dăm dovadă de același lucru înaintea lui Dumnezeu.

Domnul Isus dorește să ne izbăvească de păcat și de urmările lui, deci și de prostie, și să facă din noi copii ai lui Dumnezeu înțelepți și pricepuți: „*Începutul înțelepciunii este frica de Domnul.*“ (Prov. 9:10). Dacă ne temem cu adevărat de Domnul trebuie să umblăm smeriți înaintea Lui și călăuziți de Duhul Sfânt, nu de firea noastră pământească, altfel vom da prilej diavolului, care va face tot ce-i va sta în putință să ne ducă în rătăcire și să ne înșele.

În speranța că nimeni nu se va simți jignit, să ne rugăm împreună lui Dumnezeu să ne păzească de acela care înșală (prostește) întreaga lume, uneori chiar și pe cei aleși.

RECUPERĂRI

Sub acest generic, dorim să publicăm în paginile acestei reviste o serie de scrieri inedite - pentru cei mai mulți dintre cititorii creștini din România - ale pionierilor trezirii spirituale de la începutul secolului XX: Dumitru Cornilescu, Teodor Popescu, Gheorghe Cornilescu sau Emil Constantinescu.

Redacția

RECUPERĂRI

Dumitru Cornilescu

Puterea Evangheliei

Gând: *Cea mai grea artă, dar și cea mai spirituală, pe care noi, oamenii, o avem de învățat pe pământ este să devenim mici în ochii noștri.*

Faptele Apostolilor 19, 29-31

Pe străzile Efesului se stârnise o zarvă cumplită. Dimitrie și colaboratorii lui organizaseră o revoltă împotriva lui Pavel și a creștinilor din adunarea locală. Urlând plini de furie, oamenii năvăleau de-a valma în piețele cetății și, cu cât se adunau mai mulți, cu atât zarva se amplifică. Doi dintre colaboratorii lui Pavel, Gaiu și Aristarh, fuseseră deja prinși și târâți spre teatru unde urma să li se înceneze un proces de judecată. Pavel, care era încă în afara oricărui pericol, văzând masele de oameni cuprinse de fanatism îndreptându-se pline de furie

spre locul supliciului, nu s-a putut abține. El realiza că împotriva lui se iscăse această revoltă și acum nu voia să se ascundă ca un laș. Hotărât, s-a îndreptat către piață. El știa despre ce este vorba și realiza cu conștiința clară pericolul de moarte la care se expunea, despre care va scrie mai târziu în a doua epistolă adresată credincioșilor din Corint. El își pusese încrederea în Domnul Isus – Stânca și Adăpostul lui, care putea să îl ajute, era însă hotărât ca dacă este necesar să își dea cu bucurie viața.

Atât de curajos îl face Evanghelia pe omul credincios, că el nu pregetă să își riște viața pentru Dumnezeu. Este o mare încurajare pentru noi. Cât de adesea dificultățile zilnice se năpustesc asupra noastră, devenind munți de nestrăbătut, descurajând-ne atât de mult încât ne vedem complet epuizați, înfrânți și pe un drum fără ieșire. Iar pe deasupra, fiind

oameni cuprinși de slăbiciune, oameni cu nervi limitați, suntem oricând în pericol ca la cel mai mic necaz ce se ivește în viața noastră să nu mai credem, intrând pe un drum nepotrivit. Și cât de des chiar noi, copiii ai lui Dumnezeu cu statut ceresc, ajungem în asemenea stări, pentru că nu am privit permanent la Domnul Isus, Mântuitorul nostru, care este mai mare decât orice.

Desigur, prin credința în jertfa Domnului Isus am primit iertarea păcatelor. Dar am putea spune că aceasta este prima etapă a eliberării noastre, este eliberarea de sub puterea întunericului.

Domnul Isus însă a făcut și face mai mult. El ne însoțește și trece cu noi prin toate necazurile vieții noastre, indiferent de ce natură ar fi acestea. El poartă împreună cu noi sarcinile și nimic nu este prea greu

pentru El, așa cum spune psalmistul biruitor: Cu Dumnezeul meu pot sări peste un zid..., deci chiar și peste zidul dificultăților. Să nu cădem în greșeala de a considera că dificultatea prin care trec acum este prea mare ca să poată fi învinsă. Secretul este că nu eu, ci El o va învinge.

O credincioasă a venit odată la predicator și i s-a plâns spunând: „*Temperamentul meu este atât de complicat, iar starea mea este complet fără nădejde, nu are niciun sens să lupt mai departe.*” Când predicatorul încerca să-i explice că și pentru situația ei a venit pe pământ Mântuitorul, ea considera cazul ei ca unul special. Atunci predicatorul i-a spus că pentru cazuri speciale avem un Mântuitor

special. Ea a încercat din nou să se explice spunând că ea are un caz deosebit de special. Predicatorul i-a spus că pentru cazuri deosebite de speciale, ne vine în ajutor un Mântuitor deosebit de special. Atunci femeia a spus că ea are un caz cu totul aparte, care este cu totul deosebit. Predicatorul i-a spus că pentru cazuri cu totul deosebite avem de partea noastră un Mântuitor și care este cu totul deosebit. Oricât de dificilă și de înfricoșătoare ar fi situația prin care trecem, nu trebuie să uităm niciun moment că Mântuitorul nostru, Domnul Isus, este Cel care o preia și că o rezolvă spre binele nostru.

Revenind la text, vedem că Pavel se află într-o situație deosebit de dificilă. El se încredea însă în Dumnezeu și nu se temea.

Este interesant să urmărim și să vedem cum s-au desfășurat

lucrurile mai departe cu privire la situația lui Pavel. Pe când apostolul se îndrepta spre acel loc de judecată, au venit la el ucenicii și prietenii lui și i-au spus că acesta nu ar fi drumul lui, că nu era necesar ca el să intre singur în acel pericol, căci dacă Adunarea Domnului Hristos l-ar pierde ar fi o mare pierdere pentru cauza lui Dumnezeu. Acești oameni care într-un fel păreau că îl descurajează pe Pavel erau întorși de curând la Dumnezeu și erau noi în credință. Ei nu se temeau de fapt de oameni, ci ei își exprimau în mod sincer părerea cu privire la situația apostolului Pavel. De o manieră puțin deosebită celor expuse în context, putem aprecia spunând că Evanghelia te face atât de liber încât îndrăznești să spui adevărul în

față oricui, chiar și a unor mari personalități. Deseori credem că nu se cade să spunem orice unui om învățat sau unei doamne distinse, mai exact există această rezervă de a-i întreba pe oamenii mari, de exemplu: dacă sunt sau nu sunt întorși la Dumnezeu.

Realitatea este că și oamenii care au o anume poziție în societate, deci oamenii cu pretenții de cultură, au aceeași inimă, o inimă tristă, din cauza sufletului lor care este nemântuit, iar lucrul acesta îi face de fapt să fie nefericiți. Și să fim convinși că vor rămâne în această stare dacă nu își vor preda viața în totul Domnului Isus.

Realizăm deci cât de necesar este ca timpul nostru să fie folosit pentru a spune celor din jurul nostru despre Domnul Isus Mântuitorul, pentru ca și aceștia să afle despre El și să vină la El!

Creștinii din Efes erau întorși la Dumnezeu prin Pavel și iată ce părtășie minunată apare între ei. Frații au venit cu hotărâre la el și l-au avertizat spunându-i: „Acum, frate Pavel, nu procedezi corect. Să nu faci acest lucru!“ Aceasta se numește părtășie creștină! Lucrurile sunt clar delimitate în acest caz; ei nu vorbesc pe la spate, ci spun adevărul în față omului și fac acest lucru cu demnitate, cu curaj. Să avem și noi același fel de gândire și să învingem lașitatea. Să spunem despre fericirea din inimile noastre celorlalți și să o facem dezinteresată sau mai bine zis urmărind slava lui Dumnezeu și binele celui căruia îi vorbim.

La rândul lui, apostolul Pavel, are o atitudine creștinească potrivită. Au venit ucenicii și i-au cerut să renunțe la intenția lui. El, marele apostol Pavel se supune, recunoscând astfel că intenția lui era greșită. Atât de mult îl smereste Evanghelia pe omul care se supune unui mesaj inspirat de Duhul lui Dumnezeu... A pierdut oare Pavel cedând și recunoscând că ar fi greșit dacă ar fi insistat să meargă așa cum hotărâse

el? Nicidecum!

Pavel era un om al lui Dumnezeu, iar un asemenea om se lasă condus de Dumnezeu.

Aceasta este atitudinea normală a oricărui creștin adevărat! Să învățăm și noi ca atunci când suntem atenționați sau muștrați de un om credincios că suntem pe un drum nepotrivit sau că facem o faptă necugetată și revenind pe calea normală vom contribui la creșterea părtășiei unii cu alții.

Câți copii ai lui Dumnezeu, nu au eșuat pentru că nu s-au lăsat convinși, ba chiar au fost împotriviți la sfaturile celor din jur.

Să ne așezăm în poziția de oameni smeriți. Acesta este drumul pe care se află binecuvântarea, iar când mândria noastră firească ne face să nu cedăm, să realizăm că pierdem dacă ne credem mai înțelepți decât cei din jur. Pentru că pe drumul mândriei și al neascultării ieșim de sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Înțelegând acest fapt și practicându-l vom ajunge să fim recunoscători pentru ajutorul de îndreptare și sfătuire ce ne-a fost acordat din dragoste de alții și vom constata că și acesta este un har de la Dumnezeu.

13 februarie 1938

Nota traducătorului: *Articolul este preluat cu permisiune din revista „Unter dem Kreuz“ („Sub cruce“) nr. 6 din 6 februarie 1938 - Ländli - Elveția. Petru Ion*

Tradus de Petru Ion - petru.deutsch@yahoo.com

Prorocii vorbeau despre Domnul Isus

1 Petru 1.10,11

Apostolul se gândește apoi la prorocii care cercetau Cuvântul lui Dumnezeu: „Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos care era în ei.” Locul acesta este foarte însemnat pentru a înțelege întreaga epistolă, în care vom da și peste versetul de la 3:19, unde se spune că Duhul lui Hristos S-a dus și a propovăduit duhurilor care acum sunt în locuința morților. Vă rog să păstrați această cheie de înțelegere a întregii epistole, și anume: Duhul lui Hristos era în proroci când ei cercetau ce vremuri și ce împrejurări erau în legătură cu „patimile lui Hristos” și cu „slava de care aveau să fie urmate”. Dacă veți pierde din vedere cheia aceasta, le puteți încurca pe toate.

În Scriptură sunt multe prorocii în legătură cu Domnul Isus. „Proroc asemenea mie vă ridică vouă Domnul Dumnezeu; de El să ascultați”, spune Moise în Deuteronom. Cum o fi prorocul acela? se vor fi întrebat ei. Când va veni prorocul acela, cum o arăta el? Un cititor al Scripturii care știa lucrul acesta nu putea să citească fără să se întrebe: Ce vreme,

ce împrejurări are în vedere Duhul lui Hristos când vorbește despre acest lucru?

De pildă, dacă un proroc citea cuvintele scrise de David în Psalmul 16.10: „Nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților și nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea“ – se întreba: Despre cine este vorba aici? Aici e vorba despre Domnul Isus, care avea să moară, să fie înmormântat, iar apoi să învieze. El n-a ajuns în putrezire și nu I-a fost sfărâmat niciun os. Tălharilor răstigniți împreună cu El li s-au sfărâmat fluierile picioarelor, dar Domnului Isus nu I s-a făcut acest lucru. În Psalmul 34:20 se spune: „Toate oasele I le păzește, ca niciunul să nu I se sfărâme.“ Cum vor fi citit prorocii aceste lucruri? Desigur, cu semne de întrebare. Tot din David vor fi citit prorocii Psalmul 22, unde se vorbește atât de clar despre Domnul Isus. Despre cine este vorba aici? - se vor fi întrebat ei.

Apostolilor le-a venit greu să creadă ce este scris. Când Domnul Isus a mers cu cei doi pe calea spre Emaus le-a explicat cele cu privire la El. Ferice de cei ce L-au ascultat! Dar și noi suntem cu El și ne explică El toate. Numai că noi suntem avantajați deoarece noi cugetăm la aceste lucruri după ce ele s-au întâmplat, căci numai după aceasta au fost scrise în Noul Testament.

Dar când vor fi citit prorocii ce scrie în Isaia 53! Dar când vor fi citit oamenii lui Dumnezeu pe Daniel! Ce înțelegem noi din citirea cărții lui Daniel? Daniel l-a studiat pe prorocul Ieremia și a aflat că robia Babilonului va ține 70 de ani. Dar Daniel n-a fost mulțumit cu acești 70 de ani și a rânduit o zi de post și de rugăciune ca să-l lămurească Dumnezeu ce este cu ei. A trecut prin zbucium sufletesc și i s-a descoperit că 70 de ani înseamnă nu numai ani, ci săptămâni de ani, adică 7 x 70, deci 490 de ani. Și a mers cu prorocia de aici și a despărțit-o în două: când Unsul a fost stârpit și n-a avut nimic, și trece apoi la vremurile din

urmă. Prorocia din Daniel 9 este trunchiată, întreruptă: întâi se arată timpul când au stârpit pe Uns și, după o întrerupere, timpul de slavă.

Ce vor fi gândit despre aceste lucruri cititorii Cuvântului lui Dumnezeu? Ce vreme și ce împrejurări are în vedere Daniel? Cine o fi Unsul? Cum se vor petrece acestea? Cât își

vor fi trudit ei mintea! Când vedeau pe un Antioh Epifanes, un zăpăcit de împărat care îl înfățișează pe Anticrist în persoană, ce vor fi zis? Urâciunea pustiirii! Gata să extermine pe evrei! Îmi închipui cu cât oftat vor fi zis ei: Vino, Doamne! Vino cât mai curând! Și totuși Domnul respecta timpul când avea să vină și să-și facă lucrarea.

***

Nota redacției: Acest material a fost prelucrat de fratele Horia Azimioară după stenogramele realizate la întâlnirile de studiu biblic susținute de fratele Teodor Popescu.

Reabilitarea lui Petru

PARTEA A II-a

1 Petru 1.8

A minteam în articolul precedent că, în esență, arătarea Domnului Isus la Marea Tiberiadei are un singur scop: **să stea de vorbă personal cu Petru și să-l convingă de reabilitarea sa.**

După o noapte zbuciumată în care ucenicii „*n-au prins nimic*” (vs. 3), iată că zorii zilei le aduc o bucurie: „*Străinul*” care le poruncise să arunce mreaja în partea dreaptă a corabiei (vs. 6) era chiar Domnul. Când aude din gura lui Ioan acest lucru, Simon Petru nu-l pune la îndoială, ci se îmbracă și se pregătește de întâlnirea cu Domnul Isus. Poate că, în sinea lui, Petru se aștepta la o discuție însemnată cu

Mântuitorul și – în felul său – o ia înaintea celorlalți ucenici aruncându-se în mare și pornind spre țărm. Era în firea lui această pornire de a fi primul între ucenici și acum căuta să fie cel dintâi pe țărm să-Lvadă pe Domnul.

Când vin și ceilalți ucenici cu corabia și cu mreaja plină de pești văd pe țărm o masă pregătită deja. Dar Domnul nu lasă deoparte peștii din mreaja ucenicilor, ci le poruncește să aducă din ei și să-i pună pe jărat. El este atent să apeleze și la ucenici să pună pe masă și din ceea ce au pescuit ei. Era felul Său de a le transmite ucenicilor că sunt apreciați, iubiți

de El. Nu cred că era mare lucru ca Domnul Isus să fi pregătit singur o masă completă, cu tot peștele de trebuință, dar bucuria Lui este să aibă părtășie cu ei și să-i implice în preocupările Sale. La cuvântul Domnului Isus, din nou, Petru este primul! Urcă în barcă, trage mreaja la mal și numără 153 de pești! Câtă energie are Petru! Dar cred că era acum și o manifestare a emoției lui la întâlnirea – din nou – cu Domnul Isus. Nu știa dacă-I va spune ceva personal sau dacă nu va fi iarăși o întâlnire cu un caracter general pentru toți ucenicii.

Înainte însă de orice discuție, Domnul îi invită la masă. Toți erau flămânzi și oboșiți. O masă bună era cel mai potrivit lucru pentru început. „*Veniți de prânziți*“ este chemarea Domnului Isus și El le va servi pâinea și peștele. Mă gândesc și la semnificația mai largă a acestei invitații punctuale. Mântuirea oferită nouă este tot o invitație a Sa: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihna*“ (Matei 11:28). Tatăl Său invită la nuntă sau la o mare cină; vor fi oameni nevrednici de Împărăție, care vor da curs chemării și „*vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor*“ (Matei 8:11)

Ce importanță are pentru tine, cititorule, această chemare? I-ai dat curs? N-aș dori să fii în situația anunțată de Domnul Isus: „*Va fi plânsul și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov și pe toți proorocii în Împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară*“ (Luca 13:28). Să căutăm cu toată stăruința să dăm curs chemării Sale și să ne bucurăm de acum de această mare mântuire pregătită de Domnul.

Mergem mai departe și remarcăm în continuare la ucenici un amestec de teamă,

bucurie, emoție pentru că niciunul dintre ei nu spune o vorbă, nu îndrăznește să-L întrebe ceva pe „*Străin*“, deși acum toți știau că este Domnul.

Prânzul se desfășoară într-o atmosferă de tăcere până când Domnul reia inițiativa discuției și-i adresează o întrebare tranșantă și surprinzătoare lui Simon Petru: „*Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?*“ (vs. 15). În „*Comentariul Biblic al Noului Testament*“, scriitorul John MacArthur subliniază că „*semnificația acestui pasaj (vs. 15-17) depinde de felul în care sunt folosite două sinonime pentru cuvântul dragoste*“.

Astfel, continuă autorul, „*când Isus l-a întrebat pe Petru dacă îl iubește, a folosit un cuvânt pentru dragoste care înseamnă un devotament total (grecește agape). Petru a răspuns cu un cuvânt pentru dragoste care semnifică dragostea lui pentru Isus, dar nu neapărat și devotamentul său total (grecește philia)*“.

Având în minte trecutul său și mai ales lepădarea de Domnul Isus, se pare că Petru nu este gata să-I declare Domnului un devotament total. Întrebarea Domnului Isus nu lasă loc de ales. Cu alte cuvinte, vrea de la Petru o dragoste totală, mai mult decât tot ce ar fi însemnat înainte important pentru Petru: pescuit, ucenici, familia etc.

Petru va da răspuns la această primă întrebare: „*Da, Doamne, știi că Te iubesc*“. Era adevăr în afirmația lui și nu pot fi îndoieli că, în inima lui, Petru îl iubea pe Domnul Isus. Ar fi consumat energie pentru El, i-ar fi ascultat poruncile, dar Domnul Isus dorește să-l conștientizeze pe Petru că manifestarea dragostei implică și responsabilitate. „*Paște mieluşeii Mei!*“ este prima însărcinare pe care ucenicul o primește, după înviere, de la Domnul său.

Petru nu are nicio replică. Omenește vorbind,

în fața unei asemenea porunci, Petru ar fi avut să-I prezinte Domnului Isus motive pentru a declina această responsabilitate. Putea evoca nestatornicia lui față de Învățătorul, caracterul său dificil, poate lipsa de răbdare etc. Cum să păstorească el „*mielușei*” Domnului Isus, care aveau nevoie de dragoste, răbdare, spirit de sacrificiu etc. din partea lui Petru? Gândesc că au fost momente de tăcere, de cumpănire, de uimire în inima lui Petru. El primește această uriașă sarcină pastorală nu pentru competența sau experiența sa, ci pentru că-l iubea pe Domnul său! Era de ajuns. Doar asta conta. Uneori vedem și în zilele noastre că în domeniul păstoririi se găsesc destui oameni nechemati, netrimisi de Domnul Isus, ci doar pentru că ei se consideră competenți, capabili sau pentru că le place „*să stăpânească peste turmă!*” Câte necazuri nu decurg din această confuzie ce dăinuie prin adunări, unde nu se găsesc păstori care să-L iubească pe Domnul Isus și turma Sa!

A doua oară, Domnul îi pune lui Petru aceeași întrebare, dar mai scurtă: „*Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?*”. Se poate ca Petru să fi trăit, în acele momente, reale stări de smerenie. Nu știa că va mai reveni cu această întrebare și ar fi putut gândi că Domnul Isus i-a dat partea de început în slujba de păstorire: mielușei, începătorii. Dar de ceilalți cine se va ocupa? Poate că în sinea lui gândea: „*Doamne, după ce m-am lepădat de Tine nu meritam nimic și Tu mă chemi să mă ocup de mielușei Tăi! Este copleșitor pentru mine, nu știu ce să-Ți răspund...*”. Și iată o a doua întrebare la care Petru răspunde la fel: „*Da, Doamne, știi că Te iubesc*”. Spre uimirea crescândă a lui Petru, Domnul îi dă o nouă poruncă „*Paște oițele Mele!*”

Petru rămâne fără grai! Câtă încredere are Domnul în devotamentul său! Cum avea să se descurce și cu acest nou segment de credincioși? Era în stare să se achite și de

această nouă însărcinare? Poate că erau gânduri ce-l preocupau pe Petru, dar la care el nu are răspuns.

Când Domnul Isus îl întreabă a treia oară dacă-L iubește, Petru se întristează. Nu poate înțelege rostul acestei întrebări ce se repetă iarăși. Să fie totuși o neîncredere a Domnului Isus față de manifestarea simțămintelor sincere ale lui Petru? Ce urmărește Domnul la el? Căința lui se manifestase atunci când „a plâns cu amar” pentru trădarea lui, neliniști avea de ajuns. Frământări, de asemenea, dar dragoste pentru Domnul Său? O, da, era sigur că-L iubea! „*Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc*.” (vs. 17). Era cea mai solidă ancoră a sa în relația cu Domnul Isus! Și el îi încredințează în final păstoria întregii turme: „*Paște oile Mele!*” (vs. 17).

Pentru fiecare etapă a slujbei pentru Domnul avem nevoie de manifestarea atașamentului și a dragostei noastre pentru El. Petru va înțelege, în final, că Domnul i-a pus de trei ori această întrebare pentru că i-a încredințat trei slujbe diferite! Și pentru fiecare slujbă are nevoie de devotamentul total al lui Petru. Întrebările succesive i-au demonstrat lui Petru adâncă iubire a Domnului Isus pentru el, deplina Sa iertare și acceptare. Va fi un păstor destoinic doar în măsura în care Îl va iubi pe Domnul său necondiționat, până la capăt. Ce eliberare pentru Petru! Neliniștea, nesiguranța lui dispar și în inimă îi pătrunde simțământul eliberator al reabilitării.

Domnul Isus să ne ajute să-I înțelegem tot mai mult inima iubitoare, să-I oferim dragostea noastră și în smerenie să-L slujim cu scumpătate până la sfârșit!

Domnul va purta de grijă

Acestea au fost cuvintele lui Avraam rostite într-un moment dificil al vieții lui. Dumnezeu îi ceruse să meargă în țara Moria, pe un munte unde să îl aducă pe Isaac ca jertfă. Drumul spre acel loc a fost un drum greu pentru Avraam care probabil era îndurerat. Câte întrebări nu și-o fi pus legate de promisiunile lui Dumnezeu cu privire la fiul său? O mare durere cred că îi sfâșia inima de tată.

La un moment dat, Isaac, fiul mult așteptat și iubit, a întrebat: Geneza 22:7 „*Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?*” v. 8 „*Fiule*” a răspuns Avraam „**Dumnezeu Însuși va purta grijă** de mielul pentru arderea de tot.” Răspunsul lui Avraam este uimitor. Într-un astfel de moment, înainte să zidească altarul și să îl așeze pe Isaac pe el, Avraam are tăria să amintească că Dumnezeu este Acela care poartă de grijă.

Cuvintele lui au fost pentru mine o încurajare în aceste vremuri dificile. Mi-am adus aminte încă o dată că Dumnezeul nostru este Dumnezeul care poartă de grijă. Dumnezeul nostru este **Yehovah Yireh** – (în ebraică) Domnul va purta de grijă. Însă poate acum te întrebi ca Isaac: unde este...? Unde este Dumnezeu acum când sunt în starea aceasta? Unde este soluția lui Dumnezeu pentru problema mea? Aș vrea să înțeleg bine din exemplul lui Avraam că Dumnezeu ne cunoaște pe fiecare, El știe cu ce ne confruntăm. Domnul nostru știe prin ce trecem acum, știe cât de greu este drumul, dar minunat este că El are un timp special când va interveni. Asta s-a întâmplat și în cazul lui Avraam. După ce Avraam dă dovadă de ascultare înaintea lui Dumnezeu, în Geneza 22:13 ni se spune: „*Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu carnea într-un tufiș; și Avraam s-a dus de a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.*”

Incredibil, Avraam găsește un berbec pentru jertfă! Este de-a dreptul uimitor! Dumnezeu a intervenit exact la timp. Am citit mai demult cuvintele: „**Dumnezeu nu se grăbește, dar nici nu întârzie niciodată**” - și în anumite situații este profund adevărat. Dumnezeu a intervenit la timp. Când Isaac era pus pe altar și era aproape să fie adus ca jertfă: Geneza 22:11 Atunci Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: „*Avraame! Avraame!*” „*Iată-mă!*” a răspuns el. Îngerul a zis: „*Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.*” Dumnezeu întotdeauna intervine exact la momentul potrivit. Are timpul Său și întotdeauna timpul Său este cel mai bun pentru viața noastră. Geneza 22:14 Avraam a pus locului aceluia numele: „**Domnul va purta de grijă**”. De aceea se zice și azi: „*La muntele unde Domnul va purta de grijă.*”

Poate și tu treci prin încercare chiar acum sau poate nevoile apasă greu pe umerii tăi. Poate și tu ai o mulțime de întrebări ce îți aduc în inimă neliniște și multă îndoială. Poate te gândești că a început grădinița sau școala, iar nevoile sunt foarte mari ca să poți să le faci față. Poate o boală neașteptată a apărut pe drumul vieții tale și te întrebi ce o să se întâmple? Cine o să te ajute pe tine acum? Poate te gândești că se anunță vremuri și mai grele, că sunt tot mai multe scumpiri, că salarii sau pensia sunt la fel de mici, dar prețurile diferitelor produse sunt în creștere. Ce o să fac? Cum o să mă descurc? Cum o să fac față iernii care o să vină cu cheltuieli și mai multe? Cum? **DOMNUL ÎNSUȘI VA PURTA DE GRIJĂ!**

Poate un creștin să fie posedat de demoni?

În unele cercuri creștine ale bisericilor din România au apărut noi aspecte ale „lucrării” creștine. Printre acestea se numără și „slujbele de eliberare”, termen care într-adevăr uneori pare folosit și în alte circumstanțe. Premisa de la care se pornește în aceasta este aceea a posedării demonice a creștinilor pentru care nu există altă alternativă decât supunerea lor rugăciunii carismatice, a punerii mâinii predicatorului pe fruntea subiectului și „plesnirea” de către acesta cu putere, până la dezechilibrarea și căderea pe spate a „pacientului”. Fenomenul „slujbelor de eliberare/izbăvire” nu se manifestă doar în cercurile carismatice, ci, mai nou, și în unele biserici ortodoxe unde se pare că există preoți și călugări specializați în scoaterea dracilor din creștinii ortodocși. Este într-adevăr posibil ca și creștinii să fie posedați de demoni? Ce spune Biblia despre această controversă?

Un credincios - să-i spunem Carl - participă la o conferință despre războiul spiritual sponsorizată de biserica lui. În timpul perioadei de rugăciune în care „s-au pus mâinile” peste el, Carl a mărturisit că în momentul împărtășirii credinței sale cu cei necredincioși o frică puternică de a nu fi respins pune

stăpânire pe el. Aceasta îl paralizează complet și-l face incapabil să le vorbească altora despre Hristos. Conducătorul grupului respectiv de rugăciune a sugerat că există un duh rău care este răspunzător pentru comportamentul lui Carl. După ce s-au rugat pentru discernământ și având permisiunea lui Carl, liderul grupului împreună cu alții au pus mâinile peste el în vederea efectuării exorcismului. Deși Carl își amintește cu greu ce a urmat, lui i s-a spus că un spirit numit „frică” a fost obligat să se identifice. După ce a opus o rezistență înverșunată, acesta a fost izgonit în numele lui Isus.

După o vreme Carl și-a învins frica și chiar a condus câteva suflete la Hristos. Însă la un moment dat, vechiul sentiment de intimidare și-a croit din nou drum la suprafață făcându-l să se întrebe dacă nu va avea nevoie de încă o „ședință” de eliberare/izbăvire.

Ne confruntăm în această privință cu puncte de vedere opuse.

În ultima vreme creștinii au devenit foarte conștienți de bătălia cu forțele demonice. Învățăturile despre războiul spiritual sunt la mare căutare în zilele noastre. La rândul ei, doctrina care susține că cel credincios poate

fi locuit de demoni a devenit populară, fiind răspândită de învățători respectabili ce provin din tabere teologice divergente, de la carismatici la dispensaționiști anticarismatici. Astfel, au fost fondate lucrări (misiuni) de sine stătătoare având scopul declarat al izbăvirii creștinilor de sub controlul demonic. Și rezultatul este că s-au înmulțit „mărturiile” asemănătoare celei a lui Carl, ridicând unora mari semne de întrebare.

Poate un creștin să aibă drac? Întrebarea nu este doar teoretică. Răspunsul determină tipul de grijă pastorală care trebuie și se așteaptă să fie oferită cuiva aflat într-o astfel de situație. Sau, altfel spus, se poate ajunge la un punct în consilierea spirituală în care să fie necesară supunerea creștinului la o ședință de exorcizare? În ce măsură trebuie reformulată învățătura Scripturii cu privire la lupta creștinului cu lumea, firea și Diavolul?

În acest articol vom examina întâi concepția, astăzi foarte populară, care spune că deși creștin, un om poate fi totuși „demonizat”. Lucrul acesta înseamnă că o dată demonii pot să se găsească (locuiască) în credincioși și să exercite control asupra lor, și apoi că metoda potrivită de tratare a acestei probleme este de a izgoni demonul (ținând o slujbă de izbăvire). Cea de-a doua concepție care va fi luată în considerare (și apărută în acest articol), afirmă că un credincios nu poate fi locuit și, în consecință, stăpânit (controlat) de un spirit demonic din moment ce acesta este locuit de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Această concepție recunoaște totuși că și creștinii pot fi „oprimați” (asupriți) din exterior de forțe demonice, dar recomandă ca soluție potrivită rezistența (opunerea), nu izbăvirea (eliberarea). Haideți să privim la rațiunile oferite pentru aceste două vederi opuse.

Dar iată acum și o parte dintre argumentări. Prima concepție interpretează verbul grecesc daimonizomai și-l traduce „demonizat” în

loc de „posedat/stăpânit de demoni”, fiindcă posesiunea sugerează proprietate, iar Satana nu posedă nimic; verbul are timpul pasiv și-l descrie pe demon controlând o persoană pasivă, și rădăcina verbului înseamnă „o pasivitate cauzată de un demon”.

Este evident atunci că „demonizat” pare o traducere mult mai atrăgătoare decât „posedat de demoni” pentru cei ce cred că un demon poate invada și locui în trupul unui credincios.

Însă această redare este greșită pentru că „posedat” este principalul termen folosit în Noul Testament pentru a descrie intrarea demonilor în oameni (alături de celelalte expresii cum ar fi „a avea drac”), termen care nu este niciodată folosit să spună altceva. Cei ce susțin că un credincios poate fi demonizat mai învață și că duhurile rele pot în realitate locui/sălășlui într-un creștin, acei demoni trebuind să fie scoși afară.

Trebuie să ne întrebăm: pot demonii să-i stăpânească (controleze) pe creștini din interior sau doar pot să-i oprime (apeșe) din afară?

A doua concepție interpretează verbul ca însemnând „posesiune/stăpânire demonică” deoarece: lexicoanele grecești, ca și dicționarele teologice traduc daimonizomai sub forma „a fi posedat de un demon — a fi stăpânit de un drac”. Una dintre definițiile de dicționar ale cuvântului „a posedat” este de a „câștiga sau exercita influență sau control” asupra cuiva sau a ceva sau „a domina”. Astfel posesiunea demonică poate fi înțeleasă ca însemnând „o posesie cu scopul de a controla”. W. E. Vine traduce verbul în felul următor: „a fi posedat de un demon, a acționa sub stăpânirea unui demon”.

Iată acum referințele biblice citate în vederea susținerii posedării demonice a creștinilor.

Din cauza spațiului, trebuie să ne limităm la a examina cele mai plauzibile texte folosite în

sprijinul ideii. Următoarele două pasaje sunt citate de un număr infinit de ori de către aceia care susțin că un creștin poate fi „*demonizat*“. Să privim cazul împăratului Saul. Două pasaje ne spun cum un duh rău ieșit de la Dumnezeu a venit asupra lui Saul. În ambele cazuri el a încercat să-l pițonească pe David cu sulita la perete (1Sam.18:10-11; 19:9-10). Prima întrebare care trebuie să se pună este dacă Saul a fost un credincios adevărat. Deși pe vremea ungerii lui ca rege el părea că este un om al lui Dumnezeu (vezi, 1 Sam.10), comportamentul său ulterior nu se potrivea unui om cu adevărat convertit. Faptul că era uns împărat și că a fost folosit de Dumnezeu nu înseamnă și că era un adevărat credincios. Dumnezeu a folosit chiar și împărați păgâni ca Cir pentru a-l duce la îndeplinire planurile (Isaia 45:1).

Dar chiar dacă am accepta că Saul a fost la un moment dat un credincios adevărat ce mai târziu a ajuns stăpânit (posedat) de un demon, lucrul acesta nu înseamnă că același lucru li se poate întâmpla și credincioșilor adevărați din zilele noastre. Duhul Sfânt nu locuia în credincioșii din Vechiul Testament așa cum locuiește acum în cei din Noul Testament.

Mai mult, cunoscătorii textului evreiesc spun că duhul rău fie vine asupra lui Saul, fie pleacă de la el, dar nu spune că acesta ar fi intrat în Saul ca să locuiască în el, așa cum se întâmplă în cazul posesiunii demonice.

Cazul femeii gârbovite îl găsim în Luca 13:10-17, unde citim despre o fiică a lui Avraam ce avea un „*duh de neputință*“ care o ținea gârbovită fără să-și poată îndrepta spatele. Satana este identificat acolo ca fiind cel ce a ținut-o legată timp de 18 ani (v.16). Astfel nu se poate pune la îndoială că această boală a fost provocată demonic, dar avem oare dovezi suficiente care să ateste că această femeie era o credincioasă adevărată ce a fost posedată de un demon?

Expresia „*fiică a lui Avraam*“ nu înseamnă neapărat că ea a fost o credincioasă născută din nou, ci este mai degrabă indiciul faptului că ea era evreică, descendentă după trup a lui Avraam. În același sens, Domnul Isus face aceeași afirmație cu privire la Zacheu care este un „*fiu al lui Avraam*“ (Luca 19:9), aceasta însemnând că începând din acel moment, datorită pocăinței lui, el trebuia privit ca un evreu adevărat, membru al poporului ales al lui Dumnezeu, el care fusese până atunci un ticălos collector de taxe ce lucra pentru o putere străină.

Alți cercetători ai Bibliei se feresc să afirme categoric că femeia gârbovită ar fi fost posedată de un demon. Traducerile moderne redau expresia literară grecească „*un duh de neputință*“ sub forma, „*boală cauzată de un spirit*“ (New American Standard Bible), „*paralizată de un spirit*“ (New International Version Bible) etc. Acesta pare sensul expresiei în cauză, mai ales observând faptul că Isus nu a scos demonul așa cum a făcut-o de obicei în toate cazurile clare de posesiune demonică, ci pur și simplu a pronunțat vindecarea ei.

Este evident că nimeni nu poate spune că Biblia oferă dovezi sigure care să susțină posibilitatea posedării demonice a credincioșilor din vremea harului.

Pasajele cele mai des folosite în sprijinul acestei concepții sunt neconvingătoare.

Nici biserica nu a susținut de-a lungul istoriei ei posibilitatea posedării demonice a celor credincioși. Aceasta ar însemna că un demon poate coabita în noi alături de Duhul Sfânt, ceea ce în mod evident nu poate fi acceptat.

Prelucrare după Brent Grimsley și Elliot Miller.

*****

Împotriviți-vă diavolului

Triumful Domnului constituie o realitate prin care și noi, cei credincioși, am căpătat autoritate asupra „duhurilor răutății” din „locurile cerești”.

La Efeseni 6:9-18 ni se arată cum să folosim armele/armura Domnului, astfel încât să fim siguri de victorie, în lupta cu „duhurile rele”.

Textul spune așa:

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericii acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.” (v. 9-13)

Suntem îndemnați să ne întărim în puterea lui Dumnezeu și să fim părtași autorității pe care Domnul Isus Hristos o are asupra îngerilor decăzuți. Așa după cum un simplu înger ales al Domnului are acum putere mai mare decât cel mai mare înger decăzut, tot astfel, cel mai simplu credincios va avea acum mai multă autoritate și putere asupra tuturor ordinelor îngerești...!

Mulți misionari, mai ales cei care merg în țări păgâne, sunt deseori confrunțați acolo cu puterea celui rău. În multe situații, misionarii sunt nevoiți să se împotrivescă duhurilor rele

ale vrăjitorilor, ale șamanilor, care îi înfricoșează pe băștinași, putând provoca chiar moartea unora. Misionarii însă se luptă cu tărie fiindcă puterea lor, obținută prin Isus Hristos Domnul este net superioară. Toate armele șamanului (obiecte vrăjitorești, unelte, arme propriuzise, descântece, blesteme ș.a.m.d.) rămân neputincioase în lupta cu misionarii, care poruncesc duhurilor rele, în numele Domnului Isus Hristos, să-i părăsească pe cei posedați, să nu-i mai chinuie pe oameni...

Care-i explicația acestei autorități?! Simplu! Triumful Domnului Isus în sferile cerești asupra tuturor domniilor și stăpânirilor care au avut putere până atunci asupra oamenilor. Triumful Său El ni l-a transferat și nouă. De aceea Biblia ne îndeamnă direct și sigur: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.”! (Iacov 4:7)

Triumful Domnului asupra duhurilor răutății a avut loc în cer, imediat după înviere, în prezența îngerilor aleși și în fața tuturor răscumpăraților care fuseseră izbăviți din Șeol, strămutați fiind acum în prezența Tatălui. De aceea apostolul Pavel spune că acest triumf s-a desfășurat în public, în fața lumii, deși niciun om care trăia pe pământ nu a participat – publicul a fost publicul cerului.

Privind autoritatea noastră pe care am primit-o asupra duhurilor răutății, pentru ca victoria să ne fie asigurată trebuie să ne supunem lui Dumnezeu: în prima parte a versetului de la

Iacov 4:7 ni se spune astfel: „*Supuneți-vă deci lui Dumnezeu!*“.

Ca să ne împotrivim cu succes diavolului, trebuie mai întâi să-L ascultăm pe Dumnezeu, să facem voia Lui. Aceasta este ordinea lucrurilor. Și Domnul Isus a avut putere asupra duhurilor rele pentru că S-a supus Tatălui. El chiar spunea: „*Eu întotdeauna fac ce-I este plăcut Tatălui*“, îndeplinesc voia Lui.

Să vedem o altă împrejurare în care Domnul Isus a afirmat că *stăpânul lumii* acesteia va fi înfrânt și judecat prin lucrarea pe care El urma s-o săvârșească la cruce! Domnul S-a exprimat astfel:

„*Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.*“ (Ioan 12:31);

„*Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El N-ARE NIMIC în Mine*“. (Ioan 14:30)

Domnul Isus S-a supus voii Tatălui și a trăit în sfințenie, așa că cel rău nu putea pretinde că are ceva 'teren' în viața Lui...

Când CEL RĂU NU ARE NIMIC ÎN NOI, atunci avem autoritate și putere asupra lui.

DE DREPT, prin Domnul Isus Hristos avem autoritate asupra duhurilor rele, dar o avem oare și DE FAPT?!

Nu cumva cel rău are vreun atu asupra noastră, ceva de-al lui în noi?

Diavolul este „*tatăl minciunii*“, spune Scriptura. Există cumva neadevăr în viața noastră? Dacă da, atunci nu putem și noi afirma că cel rău nu are nimic în noi!

Satana este cel care face dezbinare între oameni. Nu cumva ne complăcem și noi în așa ceva? Diabolos = calomniator. Tot Satana este cel care urăște și a fost de la început „*un ucigaș*“.

Satana s-a răzvrătit împotriva autorității divine. Există oare și în viața noastră nesupunere?!

Îndemnul „Supuneți-vă lui Dumnezeu!“ înseamnă să ne supunem tuturor autorităților pe care El le-a rânduit în viața noastră. Toți oamenii, toți credincioșii se află sub *autorități* de diferite feluri, dar câți iau seama?

Un copil care nu se supune părinților, de fapt nu I se supune lui Dumnezeu și n-are șanse de izbândă împotriva duhurilor rele, nu se poate abține de la a comite păcate urâte, distrugătoare.

Nevestele care nu sunt supuse soților nu pot câștiga bătăliile cu duhurile răutății. La fel și bărbații, nesupuși șefilor lor, nesupuși stăpânirii, nesupuși prezbiterilor bisericii etc.

Dacă suntem oameni ascultători, supuși lui Dumnezeu, și dacă ne împotrivim duhurilor rele, avem asigurarea că diavolul va fugi de la noi. Mai zice câte unul că el nu vrea să se angajeze în conflict cu cel rău, însă textul nostru nu prezintă că am avea și opțiunea de a sta deoparte, ci ne menționează ZIUA CEA REA ca pe o certitudine. **Fie că vrem, fie că nu vrem, tot vine o zi a conflictului** și, dacă nu suntem înarmați, dacă n-avem garda sus, vom suferi înfrângerii.

Sunt și mulți credincioși înfrânți (deși duhurile răutății au fost dezbrăcate de autoritatea lor prin triumful Domnului Isus) tocmai din cauza nesupunerilor din viața lor. Ei nu pot repurta victoria fiindcă n-au fost vigilenți, n-au vegheat, iar „*vulpile mici*“ s-au strecurat și le „*strică viile în floare*“.

Satana este el înfrânt, dar poate să producă încă stricăciuni mari dacă nu veghem sau dacă colaborăm cu el pe post de *coadă de topor* și lovim în aproapele nostru.

„*Fiți treji și vegheați!*“, ne spune apostolul Petru, „*pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită!*“, caută să facă victime. Înaintea acestui verset care vorbește despre vigilență se face însă referire tot la supunere:

„*Tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie.*“ Căci „*Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.*“

Va urma

***

Bucură-te, tinere!

Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată. (Eclesiastul 11:9)

De curând versetul acesta mi-a apărut într-o lumină nouă. Îl știam desigur pe de rost și avea pentru mine cadența, și parfumul, și patina versurilor învățate în copilărie, pe care ți-e imposibil să le uiți. Dar într-o anumită împrejurare el a devenit dintr-odată atât de viu, iar tânărul lui destinatar atât de concret, încât, cel mai probabil, n-o să-l mai pot rosti niciodată

decât gândindu-mă la acel tânăr și la acea situație anume.

Și pentru că în locul unui articol pretențios despre impactul mass-media asupra tinerilor creștini, de exemplu, orice cititor normal ar prefera o poveste, îmi va face mare plăcere să vă relatez ce mi s-a întâmplat într-o dimineață obișnuită, în care mă grăbeam să ajung la locul de muncă...

De obicei îmi duc naveta mea zilnică într-un microbuz nervos și gălăgios ca o motocositoare. Dar pentru că, după cum v-am spus, aveam motive să mă grăbesc în acea dimineață, am făcut autostopul și, în foarte scurt timp, a oprit lângă mine o mașină neagră, curățică,

dar cam vechiuță, din câte mi-am dat seama. Șoferul era un tânăr plăcut și zâmbitor. Am vrut să mă așez în spate, dar el a insistat să stau pe locul din dreapta.

- Lucrați în București, nu? m-a întrebat curând tovarășul meu de drum.

- Da! Fac naveta în fiecare zi, am plusat eu.

- Și eu la fel, a adăugat zâmbind.

Trebuie să spun că puștiul (era considerabil mai tânăr ca mine) mi-a devenit imediat simpatic. Fiecare vorbă avea un fel de voioșie a ei, contagioasă.

- Și unde lucrați? l-am întrebat, tatonând momentul în care voi putea să-l tutuiesc.

- A, eu am o meserie mai specială...lucrez la un ziar de știri mondene...

Dar problema nu e a mea, ci a patronului, care a dezvoltat un imperiu mediatic pe astfel de mizerii. Îl las pe el să-și bată capul cu aspectul moral. Eu sunt mulțumit că am un salariu bun.

- Dar îți place ce faci?

- La nebunie. Meseria asta e adrenalină sută la sută. Închipuiți-vă ce palpitant este să alergi cu mașina în București după gipantul cutărui afacerist. Sau să încerci să scoți din cursă concurența blocând-o în trafic. Sau să dai lovitura cu o poză de zile mari.

- Ce înseamnă o poză de zile mari? nu-mi pot înfrânge eu curiozitatea.

- Păi, de exemplu, să-l prinzi pe unul dinăștia în vizită la amantă. Așa mi s-a întâmplat cu actorul X. Aveam informații sigure că este în cutare apartament și l-am așteptat la plecare. Când a ieșit, i-am pus lampa în ochi și click! cea mai tare poză de a doua zi era a mea! Bineînțeles pe prima pagină!

- Înseamnă că nu prea vă au la inimă vedetele, trag eu o concluzie provizorie.

- Da' de unde! Fără noi n-ar exista nici ele!

Și tot așa, preț de câteva minute bune, proaspătul meu prieten mi-a relatat cu entuziasm și talent detalii picante referitoare

la această îndeletnicire cu al cărei reprezentant mă întâlneam atunci pentru prima oară. Mi-a vorbit despre scandaluri false, instrumentate numai pentru publicitate, despre câți bani cer vedetele pentru un interviu sau pentru o apariție la Tv, despre rating-ul imens pe care îl fac emisiunile cu bârfe așa-zis mondene etc, etc. Totul cu însuflețire, cu pasiune, cu aerul că meseria aceasta e aliajul perfect între distracție și satisfacție profesională.

De la un timp am început să mă rog ca

- Sunteți reporter!

- Nu tocmai! Sunt paparazzo!

Cititorul mai în vârstă probabil că nu cunoaște acest termen. El se referă la acel fotoreporter care e permanent pe urmele „vedetelor“, încercând, fără să se dea în vileag, să le surprindă în situații compromițătoare. Pozele lui apar apoi pe prima pagină a unui ziar de scandal, care se vinde ca pâinea caldă. Murdară pâine, așa spune!

- Da, e murdară, nu zic nu, mă aprobă amicul.

Domnul să-mi dea un cuvânt pentru el. Și recomand oricui să facă așa. Nu te grăbi să-ți spui părerea, chiar dacă fierbi în sinea ta de oroare și de revoltă. Uită-te la omul de lângă tine, iubește-l așa cum l-a iubit Domnul pe tânărul bogat, pătrunde-te de nevoia lui de mântuire și așteaptă Cuvântul pe care ți-l pune Domnul pe limbă! Iar când îl ai, spune-l!

Am ajuns la locul în care trebuia să cobor. El a oprit mașina și înaintea să-mi plătesc călătoria i-am spus:

- Ascultă-mă, te rog! Vreau să-ți dau un sfat. Sunt mai mare decât tine și pot s-o fac (atunci am început să-l tutuiesc, după cum vedeți). Biblia spune așa cu referire la tineri: „*Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.*“

El a ascultat cu atenție versetul pe care l-am recitat rar, simțind eu însumi gravitatea fiecărei afirmații.

- ...te va chema Dumnezeu la judecată... Vezi tu, Dumnezeu nu interzice bucuria, distracția, dacă vrei... Ești tânăr și asta rimează cu tinerețea. Dar distrează-te în așa fel încât să nu-ți fie rușine să dai ochii cu El. Pentru că, da, El te va chema într-o zi la judecată...

- Da, da, a îngăimat tânărul, pierindu-i brusc toată vioiciunea.

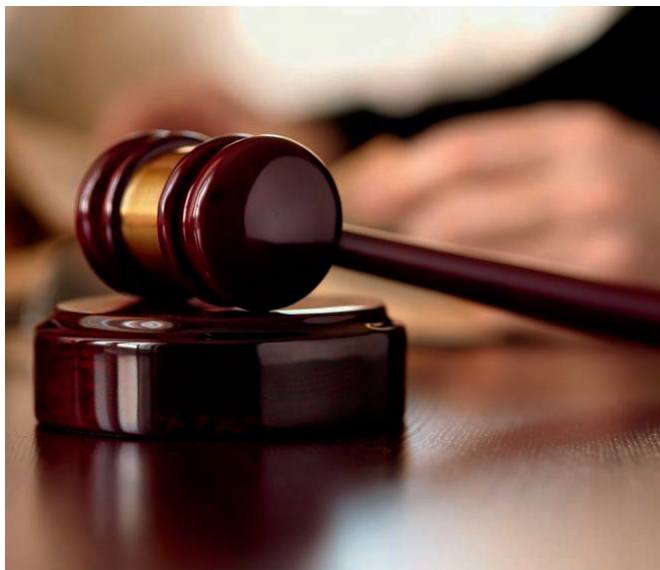
...dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.

I-am dat banii și mă pregăteam să cobor, când el a continuat:

- Trebuie să vă spun ceva: și eu sunt pocăit
- Și a pomenit numele unui respectabil cult neoprotestant.

- Atunci îți mai spun încă o dată: pentru toate

lucrurile pe care le faci, pe față sau în ascuns, te va chema Dumnezeu la judecată. Nu uita asta!

Și am coborât din mașină. Închizând ușa l-am auzit încă o dată rostind: Da!

Mai târziu m-am amuzat singur de încurcătura în care trebuie să-l fi spus pe bietul băiat: el crezuse că sunt un călător oarecare și de aceea nu a avusese nici o reținere să-mi povestească cu exces de amănunte îndeletnicirile lui nu tocmai curate – și când colo dăduse peste un pocăit, ca părinții lui, ca bunicii lui, poate!

Și în plus, ce straniu, ce inconfortabil trebuie să fi sunat pentru el, recitat cu dedicație, acel verset pe care, cu siguranță, îl știa de la Școala Duminicală!

Nu știu ce s-a mai întâmplat de-atunci cu tânărul meu prieten, dar nu pot să nu mă întreb: dacă în fața mea nu mai știa pe unde să scoată cămașa, ce-ar fi făcut înaintea Lui?

Teodor Popescu despre muzica în adunare

„Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții
cu psalmi, cu cântări de laudă și cu
cântări duhovnicești“ (Coloseni
3:16).

Psalmii alcătuiesc gama
sentimentelor, de la cele mai
triste până la cele mai fericite.

Psalmii alcătuiesc cartea cea
mai cercetată din Scriptură,
mai cercetată chiar decât
evangheliile. Sunt credincioși
care nu pot să nu citească
într-o zi psalmi. Psalmii
acordează sufletul pentru
rugăciune. Și în adunarea
de rugăciune se citește câte
un psalm tocmai în vederea
aceasta. Cântăm Domnului, Îi
mulțumim, dar sufletul trebuie
să fie acordat pentru aceasta.

Cei care vă pricepeți puțin la
vioară știți ce înseamnă un
instrument dezacordat. Dacă
nu este acordat instrumentul,
muzicianul nu poate să cânte.
De aceea întâi îți acordează
instrumentul. Când într-o
orchestră se întâmplă să se
dezacordeze o vioară sau să
plesnească o coardă, violonistul
acela trebuie să se retragă de acolo.
Psalmii acordează sufletul pentru
rugăciune. Sunt unii psalmi care
răspund exact la starea de suflet
în care te găsești. Alți psalmi
trebuie să te ridice la o stare
de suflet pe care o dorești. În
poporul român psaltirea era
mult citită.

„Și cu cântări de laudă și cântări duhovnicești,
cântând lui Dumnezeu în inimile voastre.“

Cântarea este tot exprimarea sentimentelor. Ea
ar fi lucrarea poetului creștin. Poetul creștin are
o inimă care vibrează, are sentimente mai adânci
și poate să le exprime frumos. Așa sunt poeții
în general. Sufletul poetului creștin vibrează în
apropierea lui Dumnezeu.

Unele dintre cântările noastre sunt poetice,
altele nu prea, pentru că n-avem încă între noi
poeți creștini. Ne-am mulțumit cu traduceri.
Dumnezeu poate să ridice și între noi oameni
cu darul poeziei. Cântarea va fi o poezie și se va
imprima mai ușor în suflet. Cântarea se lipește
de suflet și face parte din viața creștină. Între
credincioși nu cred să fie mulți care să nu cânte
în fiecare zi. Adeseori, fără să vrei te pomenesti
cântând încet o cântare creștină. Chiar dacă nu
dai drumul la glas, inima cântă întruna. Azi îți
răsună în suflet o cântare, mâine alta, și așa a ele
fac bine sufletului.

„Fiecare dintre voi are o cântare.“ (1 Cor. 14:26)

Cântarea despre care este vorba aici putea să fie o
inspirație momentană, și cuvintele, și melodia în
același timp. Ea putea să-i fi fost cuiva inspirată
și acasă. Acolo punea pe hârtie cuvintele și îi
făcea și melodia. Și pentru că lui i-a făcut bine,
o cântă și în adunare; iar ceilalți îi prindeau
melodia și cuvintele și așa o cântau apoi cu toții.
În felul acesta toți erau îmbărbătați.

Noi cântăm azi după cărțile celor dinaintea
noastră pentru că nu avem între noi poeți și nici
muzicieni. Dacă va voi Dumnezeu, va ridica
dintre noi și poeți, și muzicieni care să ne dea
cântări. Până atunci ne mulțumim și cu cântări
făcute de alții.

*****

Reputație sau caracter?

Scandalurile din mass-media, care au avut loc cu câțiva ani în urmă (având ca subiect personaje foarte cunoscute din mediile creștine n.tr.) ne-au reamintit în mod dureros că este o prăpastie mare cât Marele Canion între reputație și caracter și că popularitatea nu este întotdeauna o garanție a spiritualității. Este posibil să existe oameni care să meargă după tine, dar aceasta nu garantează în mod obligatoriu că lucrarea lui Dumnezeu va propăși. Poți să amăgești mai mulți oameni odată, dar până la urmă adevărul va ieși la suprafață. Viața se zidește pe caracter, iar caracterul se înalță pe decizii. Deciziile pe care le iei, mari sau mici, fac în viața ta ceea ce face dalta sculptorului unui bloc de marmură. Tu dai formă vieții tale prin gândurile, atitudinile și acțiunile tale. Forma aceasta va însemna în final că vei semăna mai mult sau mai puțin cu Isus Cristos.

Warren Wiersbe, „În slujba Celui Preaînalt”

La capătul virgulei

merg la biserică
și mă plimb cu Dumnezeu prin sufletul meu.
El zâmbeste deși buzele Lui sunt ca două
curcubeie arcuite concav.
când mă-mpiedic de oameni
mă prinde în brațe și mă ridică mai sus de
prejudcățile mele.

la ora 6:00
El iese în față
stelele se cuibăresc prin sertare de polen cosmic
și cu trilul unei privighetori îmi recită „Fericirile“.

- „Tati“, Îl întreb eu,
cum sunt anotimpurile din ochii mei
văzute din rai?

- ca niște flori de aloe suspinând
în care se ascund galaxiile!

- și cum arată funia împletirii mele cu adevărul?

- ca o rază de lună înfiptă în jucăriile nopții!

- „Tati“, unde este inexplicabilul sfârșit al
înțoarcerii mele în gnomul luminii?

la capătul virgulei
acolo paginile rodesc quadriviumul păcii
și moartea nu va mai fi!
târziu
dincolo de războaiele înserării
tăcem amândoi plini de cuvinte.